

Hồi 91

Thủ danh cố khách

Lưu Dụ rời bàn đạp bước xuống ngựa, lại nghĩ đến việc đêm nay lên đường trở về căn cứ địa Quảng Lăng của Bắc Phủ binh để gặp Tạ Huyền. Càng gần Kiến Khang bao nhiêu, khoảng cách đến với Vương Đạm Chân càng ngắn lại bấy nhiêu. Hận là vô duyên gặp gỡ, tắc gang cũng như tận chân trời. Bất quá cảm giác có chút khá hơn khi còn biệt ở vùng Biên Hoang hoang phế.

Ài! Chính là mình tự tìm phiền não, người ta chỉ bất quá lúc từ biệt lên đường lộ nét mặt tươi cười để tỏ lễ độ, khi đó đối diện với nàng còn có tiểu tử Cao Ngạn, vậy thì vì sao mình cứ tâm niệm không quên?

Nghĩ thì nghĩ thế, trong lòng vẫn cảm thấy Vương Đạm Chân có ấn tượng đặc biệt đối với bản thân, mặc dù cũng có khả năng là ngộ nhận, chỉ là mình mơ mộng đơn phương mà thôi.

Đối lại là Cao Ngạn, e là đã vứt bỏ mọi thứ, tìm mọi cách trở lại gặp Vương Đạm Chân. Tiếc rằng gã chẳng phải là Cao Ngạn, tuyệt không thể vì chuyện riêng mà phớt bỏ việc công.

Thanh âm Mộ Dung Chiến vang lên bên tai: “Lưu huynh chi bằng cùng bọn ta tham dự hội nghị, mọi người cùng nhau nghĩ cách trừ hại”.

Kỷ Thiên Thiên xinh đẹp xuất hiện trước mặt Lưu Dụ đang lúc thần trí hoang mang, nói: “Là do Thiên Thiên xin Mộ Dung đương gia giúp đỡ, có thêm chủ ý của Lưu đại ca, sẽ nhiều khả năng thành công hơn”.

Mộ Dung Chiến gật đầu nói: “Đề nghị của Thiên Thiên rất hay. Bằng bản lĩnh đánh lui Nhậm Dao của Lưu huynh, khẳng định không ai dám dị nghị”.

Lưu Dụ nghe hấn không gọi Thiên Thiên tiểu thư nữa mà đổi thành Thiên Thiên, rõ ràng quan hệ giữa hai người đã tiến thêm một bước, trong lòng chẳng rõ đó là tư vị gì.

Thứ quan hệ nam nữ này, chỉ sợ ông trời cũng không thể quản nổi, gã có thể làm được chuyện gì?

Liên nói: “Đã có Yến Phi tham dự, nếu có gì khó nói, ta tham dự hay không chẳng thành vấn đề”.

Gã nghĩ đến chuyện ít nhất phải bỏ đi mười ngày, việc đối phó Hoa Yêu đành để Yến Phi lo. Mà tâm tình gã đang lúc chìm đắm thế này, có cảm giác làm chuyện gì cũng bất lực.

Mộ Dung Chiến cười nói: “Làm gì có vấn đề, đến cả chút thể diện ít ỏi này cũng không để cho ta, còn nói gì đoàn kết hợp tác”.

Lưu Dụ thoái thác chẳng được, đành theo hai người tiến vào chung lâu.

o0o

Thác Bạt Nghi tới ngoài cửa Thích Khách quán vừa mới được thành lập không quá hai canh giờ, trông thấy tấm bình phong để ngăn thị tuyến, thầm nghĩ, nếu là người không đủ dũng khí chắc không dám bước vào trong nửa bước.

Tấm bình phong này chỉ có tác dụng ngăn khách, còn về chuyện bảo mật thì không cần được Hoang nhân. Mà đầu đầu nhất là, xung quanh đó bất luận người của vô số cửa hàng cửa hiệu hay người qua đường, chẳng ai không lén lút lưu ý tình hình Thích Khách quán, coi xem có ai tới chiếu cố không.

May sao hắn đã sớm chuẩn bị, liền thả mũ trùm xuống hơn nửa mặt, ngang nhiên tiến vào.

Trong đại đường bao nhiêu vải vóc đã được mang đi hết, trên tường treo các loại binh khí, cung cứng tên mạnh, khung cảnh uy nghiêm đầy khùng bố.

Đại đường hình chữ nhật được ngăn làm đôi bởi tám tấm bình phong lớn, bên kia hư thực ra sao không thấy, bên này đặt một chiếc bàn lớn, xung quanh có hơn chục chiếc ghế tròn, nhưng vẫn có một cảm giác trống trải.

Hai võ sĩ ngồi cạnh bàn đang tán chuyện, thấy có người đến chiếu cố, cảm thấy hơi bất ngờ, đứng dậy chào hỏi, tuy nhiên rõ ràng là bọn họ không có kinh nghiệm làm ăn buôn bán, trông thấy Thác Bạt Nghi đội mũ trùm kín nửa mặt, hai cặp mắt lập tức lóe hung quang, thần tình cảnh giác.

Thác Bạt Nghi chậm rãi bỏ mũ trùm, liếc mắt nhìn hai người, lạnh lùng nói: “Ta muốn gặp Đồ Phụng Tam”.

Hai gã cũng là người qua lại khắp giang hồ, trông khí thế hắn như vậy, biết mình ứng phó không lại, một người vào sau bình phong thông báo, người còn lại mời Thác Bạt Nghi ngồi xuống trước bàn, trà nước cũng chẳng buồn mời.

Thác Bạt Nghi đang thầm nghĩ xem Đồ Phụng Tam đến Biên Hoang Tập làm ăn kiểu này thật ra có tác dụng gì, tiếng chân vang lên, một hán tử từ phía sau bình phong đi ra, lạnh lùng nhìn Thác Bạt Nghi, trầm giọng nói: “Bổn nhân Âm Kỳ, có chuyện gì cứ nói với ta là được. Các hạ cao tính đại danh là gì?”.

Đối với Âm Kỳ, như thế đã là lễ mạo khách khí hết mức rồi, nhưng cách nói năng khiến người ta cảm thấy y như gã đang cật vấn chứ chẳng phải bàn chuyện làm ăn.

Thác Bạt Nghi lơ đãng trả lời: “Đồ Phụng Tam không rảnh sao?”.

Âm Kỳ ở Kinh Châu hoành hành quen thói, ai dám coi gã chỉ là thủ hạ Đồ Phụng Tam, vậy mà hiện nay người này đúng là có ý như vậy, lập tức bốc hỏa nói: “Ta nói nói với ta là được tức là nói với ta là được! Giết một người là cái quái gì! Chỉ xem người có đủ bạc để trả giá hay không thôi!”.

Thác Bạt Nghi ung dung: “Đối với bất kỳ người nào ở Biên Hoang Tập, giết một con người tuyệt không phải là chuyện lớn, bất quá người ta muốn thỉnh các vị đối phó, lại sợ không phải Âm huynh có thể tác chủ”.

Ánh mắt Âm Kỳ trở nên hung hãn, gằn giọng nói: “Nói ta nghe đi, coi xem ta có sợ vãi đái ra quần hay không”.

Thác Bạt Nghi song mục vụt lóe thần quang, trừng trừng nhìn trả không hề nhân nhượng, bình tĩnh nói: “Có phải ta là người khách đầu tiên tới chiếu cố từ lúc quý quán mở hàng hay không? Nếu Đồ Phụng Tam định dùng thái độ đãi khách như thế này lập nghiệp ở Biên Hoang Tập, bảo y không bằng sớm thôi đi, đừng lãng phí thời gian”.

Âm Kỳ bắt đầu phát giác Thác Bạt Nghi không phải khách tầm thường, ngoại hiệu của hắn có chữ “Hồ”, đương nhiên không phải kẻ ngốc, trầm ngâm một lúc, cuối cùng nhượng bộ, gật đầu nói: “Huỳnh đài tóm lại là tên gì họ gì, ta có thể thông báo giúp người, nhưng mà tối thiểu cũng phải để Đồ gia biết người muốn gặp ông ta là ai? Ta cũng có thể có cái mà nói”.

Thác Bạt Nghi liếc mắt nhìn hai võ sĩ đứng sau Âm Kỳ, Âm Kỳ lão luyện giang hồ, lập tức hiểu ý, ra hiệu cho hai người lui ra.

Thác Bạt Nghi chờ hai người lui ra sau bình phong mới hạ giọng: “Bổn nhân Thác Bạt Nghi của Thác Bạt tộc, xin Âm huynh thông báo giúp Đồ lão đại”.

Âm Kỳ giật mình, vẻ khó tin nhìn thẳng vào mặt Thác Bạt Nghi, rõ ràng đã biết hắn là thần thánh phương nào.

Đột ngột đứng lên, nói: “Thác Bạt huynh xin chờ một chút, tề chủ nhân sẽ tới ngay”.

Nhìn Âm Kỳ biến mất sau bình phong, Thác Bạt Nghi bất giác nghĩ đến Lưu Dụ, người này mưu cao, thật bình sinh hiếm thấy, đã to gan lại sáng ý, biết nhân lúc Đồ Phụng Tam chưa hiểu rõ hoàn cảnh Biên Hoang Tập, thế đứng chưa vững, nghĩ ra kỳ chiêu này, chắc chắn khiến cho Đồ Phụng Tam tiến thoái lưỡng nan.

Như vậy nếu để người này ngày nào đó trở thành thống soái Bắc Phủ binh, sẽ trở nên đối thủ cường mạnh của Thác Bạt Khuê, thành ra chướng ngại trong công cuộc chinh phục phương nam của Thác Bạt tộc.

Vì đại cuộc mà nghĩ, có nên quên giao tình sâu sắc từ thuở nhỏ với Yến Phi, bán đứng Lưu Dụ?

Với tác phong của Đồ Phụng Tam, nếu biết lần này hẳn tới đây là mưu kế của Lưu Dụ bố trí cạm bẫy, chắc chắn sẽ dễ dàng lợi dụng đưa Lưu Dụ vào tử địa.

Nghĩ đến đây, trái tim hắn không khống chế nổi nhảy lên loạn xạ, đối với một cao thủ thượng thặng như hắn thì đây là một điều dị thường.

Một người từ sau bình phong xuất hiện, thái độ ngạo nghễ thiên hạ, uy hiếp chúng sinh, chắc hẳn đó là Đồ Phụng Tam.

Thác Bạt Nghi theo lễ phép đứng lên, cùng nhau chào hỏi.

Sau khi ngồi xuống, Đồ Phụng Tam đưa cặp mắt thâm trầm quan sát Thác Bạt Nghi, lạnh lùng nói: "Hiện tại chỉ mình ta nghe Thác Bạt huynh, Thác Bạt huynh có thể nói ra lời muốn nói. Bất quá trước tiên ta muốn xin Thác Bạt huynh giải thích đôi câu, vì sao mới rồi lại khẩn trương như vậy?".

Thác Bạt Nghi thầm kinh hãi, biết rằng đối phương cao minh đã nghe được thanh âm trong lúc tim mình đột nhiên nảy lên kịch liệt, từ đó nảy mối nghi ngờ, thầm hô hồng bét, cho dù bây giờ quyết định bán đứng Yến Phi, chỉ sợ làm cho vấn đề càng thêm phức tạp.

o0o

Chung lâu hội nghị chính thức cử hành.

Trong gian đại đường hình vuông dùng làm nơi tổ chức nghị hội, hai bên bày tám chiếc thái sư y, giành cho những người có tư cách chính thức.

Chỗ ngồi chủ vị của Trác Cuồng Sinh đặt ở đầu dãy trông ra cửa, những người tham dự không chính thức ngồi phía sau tám chiếc ghế thái sư.

Sự có mặt của Kỷ Thiên Thiên làm dịu hẳn bầu không khí khẩn trương, ai nấy tranh nhau tới chào hỏi nàng, cứ như nàng mới là chính chủ ở đây vậy.

Yến Phi đặc biệt chú ý đến Cơ Biệt, thấy y ngây người ra lúc nhìn Kỷ Thiên Thiên, rồi mau chóng hồi phục vẻ ung dung tiêu sái, nói cười tự nhiên.

Vị thất tể tuần bộ Phương Hồng Đồ vẫn chưa gia nhập vào vòng xã giao của lớp người nắm quyền lực tối cao Biên Hoang Tập, thần thái hoảng hoảng hốt hốt, chỉ có lúc nhìn thấy Kỷ Thiên Thiên, nhãn thần mới hơi hồi phục lại, cho thấy chút gì đấy của ngôi vị “thần bộ”.

Lúc này Cổ Chung Trường được các lộ nhân mã canh giữ bốn phía, không cho ai tiến vào nửa bước, đây là biện pháp hữu hiệu nhất để bảo đảm hội nghị tiến hành trong điều kiện tuyệt mật.

Quả đúng như Mộ Dung Chiến bảo chứng, không ai dị nghị về chuyện Lưu Dụ tham dự hội nghị.

Bên phải Trác Cuồng Sinh theo thứ tự là Chúc lão đại, Mộ Dung Chiến, Cơ Biệt và Hồng Tử Xuân. Phía bên trái là Hạ Hầu Đình, Hô Lôi Phương, Phí Chánh Xương và Xa Đình.

Phương Hồng Đồ, Hách Liên Bột Bột ngồi bên cạnh Hạ Hầu Đình. Yến Phi, Kỷ Thiên Thiên, Lưu Dụ ngồi phía sau Chúc lão đại.

Trác Cuồng Sinh nghiêm mặt nói: “Lần này mở Chung lâu hội nghị, là muốn đối phó với Hoa Yêu, kẻ đã từng hoành hành bạo ngược, gây ra vô số vụ gian dân giết người, may mắn hôm nay chúng ta mới được Phương tổng tuần Phương Hồng Đồ là người đã có nhiều năm kinh nghiệm truy tìm Hoa Yêu tới đây thuyết giải, như vậy việc chúng ta truy bắt Hoa Yêu có hy vọng thành công hơn nhiều”.

Chúc lão đại nhíu mày ngắt lời: “Vì sao chưa thấy Trường Cáp lão đại?”.

Trác Cuồng Sinh nhìn Phí Chánh Xương ra ý hỏi.

Phí Chánh Xương bất lực xòe tay nói: “Trường Cáp lão đại chính miệng đáp ứng ta sẽ tới tham dự, không biết sao lại chậm trễ thế”.

Hồng Tử Xuân nói: “Nếu người khác ở địa vị lão tâm tình đương nhiên cũng hết sức tệ hại, hay là chúng ta vừa thương nghị vừa chờ lão?”.

Hạ Hầu Đình liếc nhìn Yến Phi nói: “Đồng ý!”, rồi quay sang Phương Hồng Đò: “Chi bằng trước hãy mời Phương lão tổng phân tích kỹ càng thủ pháp thường dùng, tình hình gây án, những tiền lệ đặc biệt nếu có, so với tình huống ái nữ của Trường Cáp lão đại ngộ hại, có phù hợp với thủ pháp quen thuộc xưa nay của Hoa Yêu?”.

Chúng nhân gật đầu đồng ý, đều hướng mục quang vào Phương Hồng Đò.

Phương Hồng Đò định nói, chợt cả người run lên.

Hách Liên Bột Bột cười vẻ thông cảm: “Phương tổng tuần không lo sợ gì chứ?”.

Phương Hồng Đò hít một hơi thở thật sâu, gượng cười: “Chẳng giấu gì, mỗi lần tôi nhớ đến hiện trường Hoa Yêu gây án, đều có cảm giác không rét mà run, thực sự là quá khủng khiếp”.

Kỷ Thiên Thiên đồng tình: “Phương lão tổng an tâm, lưới trời lồng lộng, thưa mà không lọt, Phương lão vừa tới Biên Hoang Tập Hoa Yêu cũng vừa lúc tới gây án, đúng là côi âm có người chủ tể, chính ông trời đã sai Phương lão tới giúp Biên Hoang Tập”.

Yến Phi ngấm ngầm để ý Hách Liên Bột Bột, tuy rằng mọi người đều không rời mắt khỏi Kỷ Thiên Thiên, nhưng riêng ánh mắt y nhìn Kỷ Thiên Thiên có vẻ gì đấy âm hiểm tà ác.

Trác Cuồng Sinh nói: “Phương lão tổng có gì nói nấy, cứ lưu loát như kể chuyện lần đầu ở Thuyết Thư đài”.

Phương Hồng Đò thất kinh lắc lắc đầu phủ nhận: “Phương Hồng Đò tôi từ khi mười lăm tuổi là đương sai ở huyện Hạnh Ninh, hai mươi năm nay tận mắt chứng kiến và tham gia phá nhiều huyết án, nhưng chưa bao giờ gặp kẻ hung đồ nào tiền gian hậu sát, lấy việc vui liễu dập hoa làm lạc thú như Hoa Yêu”.

Hồng Tử Xuân gật đầu: “Thần bộ đúng là xuất thân từ Hạnh Ninh huyện, ta đã nghe người ta nói thế”.

Lưu Dụ nghe Hồng Tử Xuân nói như vậy, biết y cũng hoài nghi thân phận Phương Hồng Đò như mình, vì nếu thật sự là con người đầy kinh nghiệm như Phương Hồng Đò, không có lý gì vừa nghĩ đến Hoa Yêu lại run lên như thế. Bất quá hiện giờ y nói chính xác địa điểm xuất đạo, chứng tỏ rằng thủ đoạn hung tàn của Hoa Yêu có thể khiến cho vị bộ đầu dù đã quen với những thực tế như vậy rồi vẫn còn phát giun phát dế.

Phương Hồng Đò định tiếp tục nói, chợt có tiếng vó ngựa cấp tốc phóng tới.

Mọi người nghe thấy sững sốt nhìn nhau, đúng vào thời điểm tối khẩn Chung lâu nghị hội cử hành, kẻ nào dám xông vào cấm địa? Đám người canh giữ sao lại để yên? Chẳng lẽ là Trường Cáp Lực Hành?

Trác Cuồng Sinh bước ra cửa sổ nhìn xuống, ngạc nhiên nói: “Chúc lão đại, là người của người”.

Chúc lão đại vội đứng lên, bước lại bên song cửa hướng xuống quát to: “Xảy ra chuyện gì?”.

Người kia trả lời: “Không hay rồi! Hoa Yêu lại mới gây án!”.

Ai nấy đều biến sắc.

- o O o -